

SÁRÁNDI JÓZSEF

Fabulák

1.

*Az ember féltében vadnak áll,
félelme szintén elvadul,
találat éri? nagy vadász?
akarna lenni házinyúl.*

*Tarkón suhintja kéz foka,
imában kér más életet,
támad mindig új indoka,
hogy túlélje az életet.*

2.

*Amott a fűben nyúl fülel,
tapsra vár, s én tapsolok,
nyomában szirmuk vesztve
rémült, legázolt pipacsok.*

*Margaréták mennybe vágnak,
és ernyőiken szállni le,
hogy mindenikre rátalálna
földben hagyott gyökere.*

1973–1985.

Szétesés-kezdetek

*Amikor a tudatom
már nem akar
magánál maradni*

*

*Szétrobban a szívem
akár a halaké
a reaktor-langyította
tóban*

*

*Hölderlin tornya
ez a csonkig lepusztult
ipari táj*

*s az eszelős-zöld
erdő-palota*

*

*Az ember is lezülleszthető
akár a birodalmak
Eljuthat addig
hogy már nincs miért
uralkodnia gyöngeségén
Ha az akarat mögött
meginog az életosztón
legnagyobb élményünk
a zuhanás*

1980.

Skizofrén képek

Hogy játszol
Hogy játszanak veled

*Tartod magad de belül már valami összeroppant
A bortól izzó parázs az agy Zsibbad a kar
s alattomos fájások szorongatják szíved
Kézfogáskor még visszamosolyogsz az emberekre
de tested ketrecéből kitörni készül
egy nagy fekete medve*

*

*A falról levált minta hisztérikus dongóként
arcod körül manőverezett Ez valami jel –
gondoltad megbűvölten – nem gyanítva még
melyiketek lesz az áldozat Majd hirtelen
jól irányzott csapást mértél támadód-ra
Ha e viszonylatban ő vált agresszorrá
logikus hogy nem lehet lelkifurdalásod*

*

*Mennyi koporsó s mennyi sárga fény
az álomi emlékezetből Élők és holtak utolsó arca villan
múltad filmkockáin Csukott pillák alatt
egy zárt birodalom néz-lehangoltan hanyatló önmagára
Már nem kapkod – őrlődik csupán
az Idő láthatatlan malomkövei közt*

1980.

Kurácsi

Úttalan úton járok
botló-aknák közt
határvidéken
Egy rossz lépés
a magam-taposta
talpszéles ösvényen
s gúnyos kacaj kísérme
vagy a gyűlölet villáma
sújtana holt lélekké
Nem akarok megúszni semmit
ha véletlen elbukom
talpra állok
mert tudom
hogy a remény hal meg
utoljára

Leányvár, 1995. IX. 14.

